

af Udvalget indstillet til Vedtagelse med en enkelt Ændring. Lovforslaget gaar ud paa, at hvis man ikke indenfor den behørlige Frist selv angiver sin Formue, ansætter Ligningsmyndigheden den til et Beløb, der er 50 pCt. højere end det ved sidste Ligning ansatte Beløb. I saa Henseende foreslaar Udvalget ingen Ændring. Fremdeles findes der i § 4 en Regel om, at hvis der indgives rettidig Klage, kan der dog ikke tages Hensyn til den, medmindre den skattepligtige godtgør, at hans virkelige Formue overskrides ved Ligningen med mere end 50 pCt. Heller ikke deri foreslaas der nogen Forandring. Men saa staar der videre i § 4, at han skal betale Skat af den virkelige Formue med Tillæg af 50 pCt., og dette foreslaar Udvalget at nedsætte til 35 pCt. Udvalget har i saa Henseende ikke været fuldstændig enigt, men det er til sidst enedes derom. Videre staar der i § 4, 2det Stykke, at hvis der ikke fremkommer den rettidige Klage, ansætter Skatteraadet Formuen, dog mindst til et Beløb, 25 pCt. højere, end hvad Ligningsmyndighederne har ansat; dette foreslaar man nedsat til 15 pCt. højere.

Denne Lov er ikke efter sin Ordlyd begrænset til Aarene 1917 og 1918. Den bortfalder altsaa ikke automatisk, men det er Udvalgets Forudsætning, at naar overhovedet Skattelovrevisionen en Gang kommer paa Dagsordenen, vil ogsaa denne Lov om Selvangivelse af Formue komme med, saa at man kan faa Lejlighed til at revidere den. Der har været den Anskuelse indenfor Udvalget, at det var maaske noget haardt ved denne helt uprøvede Ting, tvungen Selvangivelse af Formue, at ansætte den endelige Ligning straks saa stærkt forhøjet, som Finansministeren foreslaar, men Sandheden skylder jeg at tilstaa, at der ogsaa har været den Anskuelse fremme i Udvalget, og den er kommet stærkt til Orde, at ikke blot var dette ikke for stærkt, men man kunde ønske at faa Indtægtsselfangivelse med i Loven. Foruden de nævnte Ændringsforslag findes der et Ændringsforslag til § 6 om, at Finansministeren ikke blot kan fritage for eller mindske Følgerne af, at man undlader at angive sin Formue, men ogsaa af, at man undlader at klage i rette Tid.

Dette Lovforslag og de dertil hørende Ændringsforslag har det ærede Medlem for Københavns 1ste Valgkreds tiltraadt.

Jeg skal derefter gaa over til Lovforslaget om midlertidig Stempelafgift ved

Salg af ædle Stene og Smykker. Det er et Forsøg paa en Luksusbeskatning. Om Luksusbeskatningen i det hele er der indenfor Udvalget ikke Enighed og var der ikke Enighed, og de, som mener, at Luksusbeskatning bør være en Del af det danske Skattesystem, var ikke overtydede om, at det just var ved en Omsættingskat paa Salg af ædle Stene og Smykker, man skulde begynde. Endelig var der, tør jeg sige, i en stor Del af Udvalget Betænkkelighed med Hensyn til Spørgsmaalet om, hvorvidt det var muligt at føre en virksom Kontrol ved Indførsel fra Udlandet af disse Varer, idet muligvis det nye Skattepaalæg vilde blive omgaaet ved privates Indførsel fra Udlandet af disse Varer. I sin Tid medførte ogsaa dette Hensyn til Letheden ved Indsmugling, at et glubsk Toldpaalæg, som dels eksisterede i gamle Dage og dels senere var paatænkt, blev opgivet. Ærede Medlemmer vil se i Bilagene, at Toldadministrationen mener at kunne bøde i alt Fald noget paa Vanskelighederne ved denne Kontrol og overhovedet ikke anser den fiskale Betydning af denne Vanskelighed for at være tilstrækkelig stor til, at man skal opgive Tanken. Paa Grund af Henvendelser fra Guldsmedelavet har ogsaa den Tanke været oppe, om man skulde gaa over fra den foreslaaede Omsættingskat til en Lagerskat paa disse Varer, men da man erfarede, at Stemningen derfor ikke var saa udelt, som man kunde have Grund til at tro efter Guldsmedelavets Henvendelser, forlod man denne Tanke, og alt i alt indstiller Udvalget Lovforslaget til uforandret Vedtagelse, kun med Bemyndigelse for Finansministeren til at give offentlige Institutioner Fritagelse for Afgiften.

Ærede Medlemmer vil kunne forstaa, hvis de har haft Tid til at se paa det lille Hæfte Bilag til Folketingsudvalgets Betænkninger, at det ikke har været let at gøre alle tilpas. Det ene Andragende kræver bestemt noget, som et andet lige saa bestemt fraraader, og de forskellige Interesseskærer, som er blevet berørt af disse Lovforslag — og det er Interesseskærer, som er meget omfattende —, har ikke generet sig for at lade deres modstridende Interesser faa endog stærke Udtryk. Der er vel heller ikke Grund til at forlange andet af dem, men et Udvalg, der skal tage Beslutning paa Grundlag af saadanne Henvendelser, saa modstridende, som de er, er ikke altid let stillet.

En enkelt Bemærkning maa gøres endnu med Hensyn til nogle af de An-